

Betreft: Plan van aanpak doorontwikkeling beleidskader en uitvoeringskader iPGA-R
Van: OOV (5.1.2,e / 5.1.2,e)
Aan: PTO-R

Status:

Deze notitie is geschreven als plan van aanpak voor de driehoek en stuurgroep Veiligheid & Zorg. Het besluitvormingsproces verloopt als volgt:

- 9-9 bespreken in PTO-R
- 9-9 mondelinge toelichting in DO (door 5.1.2,e en 5.1.2,e)
- 12-9 bespreken in het CTO
- 18-9 bespreken in driehoek (besluit: agenderen voor besluitvorming in stuurgroep V&Z)
- 23-9 vaststellen in stuurgroep V&Z

Inleiding

In 2016 heeft de iPGA-R de huidige vorm gekregen. In dat jaar is de reeds veel langer bestaande casusaanpak radicalisering omgevormd naar een integrale persoonsgerichte aanpak. Andere iPGA's, zoals de Top600 en Top400, hebben daarbij model gestaan. Destijds zijn de kaders van de aanpak vastgelegd in het document 'Uitvoeringskader casuïstiekaanpak radicalisering, januari 2016'. Drie jaar later zijn belangrijke stappen gezet. Inmiddels draait de iPGA-R volgens de destijds afgesproken principes; er is een convenant ondertekend, de overlegstructuren zijn aangepast, er is een brede pool van casusregisseurs die veelal de regie op radicaliseringscasussen combineren met regie op andere casussen (bv. Top600 of Top400). Er wordt bovendien continu gewerkt aan het verder professionaliseren van de iPGA-R, met bijvoorbeeld vakontwikkeling en intervisie voor de regisseurs en het opzetten van een monitor. Het beoordelingskader en diverse formats zijn aangepast. Deze stappen zijn belangrijk om de aanpak steeds verder te verbeteren.

Redenen voor doorontwikkeling

De afgelopen periode hebben we diverse activiteiten uitgevoerd waaruit blijkt dat doorontwikkeling van de aanpak nodig is. In gesprekken van het PTO-R en ITAT-R zijn diverse casussen op tafel gekomen waar de huidige aanpak onvoldoende adequaat een antwoord op heeft. Er heeft een expertsessie plaatsgevonden, waarin met een aantal externe deskundigen over deze problematiek is gesproken. We hebben een deel van de casussen in de aanpak op inhoud en proces geëvalueerd. Het dreigingsbeeld, dat de basis vormt voor de aanpak, is de afgelopen jaren veranderd (zie DTN 49 en 50). Ook heeft het directeurenoverleg Veiligheid en Zorg bij de definitieve invoering van de nieuwe structuur (voorjaar 2019) afgesproken om periodiek de aanpak te evalueren.

Alles samenvattend zien we drie redenen om de aanpak nu door te ontwikkelen.

1. Kenmerken van 'geradicaliseerden' in de aanpak

De iPGA-R is, net als haar voorganger 'de casusaanpak', vooral gericht op kwetsbare individuen die radicaliseren. Het ging veelal om individuen die problemen hadden op verschillende leefgebieden (inkomen, dagbesteding, zorg, wonen) en mede daardoor vatbaar waren voor radicalisering. Radicalisering nam verschillende vormen aan, maar de zorg was veelal dat het individu zou uitreizen naar een strijdgebied of hier een aanslag zou kunnen plegen. Door individuen op deze leefgebieden hulp aan te bieden kunnen de casusregisseurs in contact komen met het individu en kan de voedingsbodem voor radicalisering worden weggenomen en risico's worden beperkt.

Tegelijkertijd is bij de invoering van de iPGA-R gekozen om de aanpak te richten op het beperken van veiligheidsrisico's (risk based aanpak). Daartoe zijn vijf risicocategorieën benoemd (bv. (potentiele) uitreizigers, verijdelde uitreizigers en ronselaars/aanjagers) die het grootste veiligheidsrisico vormen (door uit te reizen naar strijdgebied of door in Nederland een aanslag te plegen).

We constateren steeds vaker dat deze twee perspectieven niet altijd op elkaar passen. We signaleren:

- *Groeiend veiligheidsbewustzijn van radicaliserende / geradicaliseerde individuen.*
Een deel van de doelgroep van de iPGA-R is zich steeds meer bewust van de aandacht van de overheid en weet steeds beter buiten het zicht te blijven. Zij praten niet met de zorgpartners. Zij zijn zich ook steeds meer bewust van de grenzen van de rechtstaat en hoe daar (in het zicht in ieder geval) precies binnen te blijven. Zij houden ook vaak contact met de overheid (bv. de casusregisseur) af. Dit geldt zeker voor individuen in de categorie ronselaars / aanjagers.
- *Geen kwetsbaarheid.*
Een deel van de individuen in de aanpak is niet kwetsbaar. Deze individuen hebben geen problemen op de leefgebieden, waardoor een belangrijk deel van de interventies niet toegepast kan worden en waardoor het contact maken met het individu bemoeilijkt wordt.
- *Problematisch gedrag.*
Naast gewelddadig extremisme zien we ook niet-gewelddadig extremisme of problematisch gedrag. Voorheen richtten we ons op het voorkomen dat radicaliserende individuen tot geweld overgingen (in Nederland of door uit te reizen naar strijdgebieden). Nu zien we in toenemende mate gedrag dat niet (direct) tot geweld leidt, maar wel problematisch is, omdat het de democratische rechtsorde ondermijnt. Een voorbeeld daarvan is actieve onverdraagzaamheid ten aanzien van andersdenkenden of andersgelovigen.¹ De NCTV vraagt in dit kader met name aandacht voor salafistische aanjagers, die met de verspreiding van het gedachtegoed antidemocratische en anti-integratieve tendensen trachten te creëren. De burgemeester heeft eerder aangegeven weg te willen blijven van het gebruik van theologische termen (zoals salafisme), maar wel aandacht te willen hebben voor niet-gewelddadig extremisme; het met dwang of intimidatie verspreiden van anti-integratieve en anti-democratische boodschappen. Hierbij wordt er veelvuldig gebruik gemaakt van online communicatiemiddelen en het speelt zich af in het zogeheten "grijze gebied" (niet strafbaar, wel onwenselijk), waardoor mogelijkheden tot optreden vanuit de gemeente beperkt zijn. Ook deze vorm van radicalisering wil de overheid bestrijden, maar dit vraagt om een andere denk- en werkwijze.
- *Sleutellocaties en netwerken*

5.1.2.d

5.1.2.d

Opvallend in Amsterdamse casuïstiek is ook dat betrokkenen vaak een interstedelijk – en in enkele gevallen zelfs een internationaal - netwerk hebben aan kennissen en vrienden die eenzelfde of soortgelijk profiel hebben. Terwijl er voorheen weinig tot geen aandacht werd gevraagd voor een netwerkbenadering binnen de iPGA-R, wordt alsmaar duidelijker dat deze benadering cruciaal is voor de duurzame ontwikkeling van de aanpak (denk aan de samenwerking tussen casusregisseurs van individuen die samen in een netwerk zitten, of aan het inzetten op het verminderen van de invloed van een individu op zijn netwerk).

¹ Normatief kader problematisch gedrag.

2. De opkomst van radicalisering op basis van andere ideologieën dan het jihadisme

Ondanks dat jihadistisch extremisme nog steeds de grootste dreiging vormt (zie DTN 50), groeit de dreiging van andere extremistische ideologieën. “De ideologische achtergrond van de aanslagpleger in Christchurch in Nieuw-Zeeland sluit aan bij de eerder geconstateerde populariteit van het rechts-populisme en het rechts-extremisme in Europa en de toenemende dreiging die de laatste jaren internationaal uitgaat van rechts-terroristische kleine cellen en eenlingen. De ideologische variëteit binnen het rechts-extremisme (neo-nazisme, counter-jihad beweging, identitaire beweging) en de toenemende invloed van alt-right gekoppeld aan het ontstaan van een internationale parallelle online-wereld met een eigen beeldtaal en radicaliserend discours, kwam tot uitdrukking tijdens de aanslag in Nieuw-Zeeland van een dader die werd geïnspireerd door een breed palet aan rechts-extremistische (online) ideeën. Zijn daad zal komende jaren verschillende groepen in de rechts-extremistische scene blijven aanspreken. Ook het gevaar voor copy-cat gedrag in Europa en Nederland is vergroot.” (bron NCTV DTN 50)

Dat zien we terug in de iPGA-R, waar inmiddels ook enkele rechts- en links-extremistische individuen zijn ingestroomd, net als personen die zich ontwikkelen richting single issue extremisme (bv. dieren). Ondanks dat radicaliseringsprocessen vanuit deze ideologieën niet wezenlijk anders lijken dan radicaliseringsprocessen in het jihadistisch extremisme, stelt dit toch andere eisen aan de iPGA-R. Zo is er bij deze vormen vaker sprake van een grijs gebied tussen activisme (soms buitenwettelijk) en extremisme. Het vereist op alle niveaus in de aanpak (van casusregisseur tot PTO-R) kennis en inzicht in deze vormen van extremisme. Casusregisseurs moeten bovendien in staat zijn om met zeer verschillende personen contacten aan te gaan, bijvoorbeeld omdat verschillende groepen verschillend tegen de overheid aankijken.

3. Ervaringen met het functioneren van de huidige iPGA-R

Na drie jaar hebben we goed zicht gekregen op de consequenties van de organisatorische keuzes die gemaakt zijn. Naast de positieve ervaringen (die er zeker zijn, maar die we hier buiten beschouwing laten) zien we een aantal knelpunten:

- *Incompleet informatiebeeld.*

Doordat lang niet altijd alle informatie die beschikbaar is (en die gedeeld mag worden) opgevraagd en geregistreerd wordt in het dossier, worden kansen gemist. ^{5.1.2,d}

5.1.2,d

5.1.2,d

Ook aan het begin van het proces, bij duiding van een nieuwe melding, ontbreekt het vaak aan informatie om een goede duiding te maken. Daardoor ontstaat de discussie of men toch opgenomen moet worden in de aanpak en de casusregisseur de opdracht krijgt om verdere informatie te verzamelen en onderzoek te doen. In de praktijk is dit vaak niet haalbaar voor de casusregisseur en mist deze, zoals eerder hierboven genoemd, een haakje voor contact. Ook is de discussie wanneer er onvoldoende informatie is, of het wel proportioneel is om iemand al op te nemen en te notificeren.

- *Verschillen in werkwijze en registratie.*

We zien grote verschillen in de werkwijze en manier van registreren van casusregisseurs. Ook verschilt de mate waarin de casusregisseurs goed getraind zijn sterk. Dit wordt mede veroorzaakt door het relatief grote aantal casusregisseurs met een klein aantal casussen (of zelfs helemaal geen casus) en de vele wisselingen onder de casusregisseurs. Goed regisseurschap staat of valt met de motivatie van de casusregisseur, de bekendheid en vertrouwdheid met het onderwerp,

de ruimte die voor de werkzaamheden geboden wordt en met de begeleiding die men hierbij vanuit de eigen organisatie krijgt aangeboden en de ervaring met de methodiek.

- *Verschillen in rol.*

Tevens is er onduidelijkheid over de rol van de regisseur. Worden casusregisseurs geacht persoonlijk contact te hebben met hun casus of is dat aan de interventieplegers. Ook zijn de meningen verdeeld over de contactfrequentie met de casus en met de inzet op de casus. Uit het registratiesysteem ^{5.1.2,h} blijkt dat soms al een tijd geen inzet of contact met een casus is geweest (hier hebben we het niet over de casussen die gedetineerd zijn of uitgereisd).

- *Individuele lang in de aanpak.*

De aanpak is voornamelijk gericht op de inzet van interventies op de leefgebieden waar problemen speelden. Er is echter een aantal casussen binnen de aanpak waarbij er geen problemen spelen op de leefgebieden. De inschatting is dat dit op dit moment voor zo'n 15-20% van de casuïstiek geldt. Het is vaak nog niet duidelijk hoe hier mee om te gaan, omdat hiervoor binnen de aanpak geen geschikte interventies beschikbaar zijn. Voor de casusregisseurs is een probleem op een leefgebied vaak het haakje voor contact. Als dit er niet is, dan zien we dat er geen handelingsperspectief is en dat er sprake is van handelingsverlegenheid vanuit de casusregisseur. De casussen waarbij dit speelt blijven langdurig in de aanpak (uitstroom is geen optie, want er is nog geen onderbouwing gevonden voor uitstroom), zonder dat er iets mee gebeurt.

- *Lange doorlooptijden.*

Verder zien we dat het proces van melding (bij het MAP en via CTER) tot aan instroom in de aanpak (via IVG-R en goedkeuring in PTO-R) vaak lang kan duren. De analyse tot dusver laat zien dat de doorlooptijd gemiddeld 8 weken is, variërend tussen 1 week doorlooptijd tot 32 weken doorlooptijd. Vaak is hiervan de reden dat er onvoldoende informatie is om tot een gedegen beoordeling en advies te komen wel of geen opname in de aanpak (zie 'incompleet informatiebeeld').

- *Integraliteit van werken beperkt.*

Uit de analyse tot dusver blijkt dat bij het kiezen van interventies meestal gekozen wordt voor interventies vanuit de eigen organisatie. De vraag is wat deze interventies daadwerkelijk inhouden en of deze methodisch ook bijdragen aan het doel van de aanpak. Er kan geconcludeerd worden dat maar weinig casusregisseurs echt integraal werken. Er wordt onvoldoende gebruik gemaakt van het sociaal domein. De vraag is of de casusregisseurs onvoldoende bekend zijn met het sociaal domein, of dat hier andere redenen voor zijn? Hier wrekt zich ook het ontbreken van casusregisseurs uit het zorg-domein.

Beoogde resultaten van de doorontwikkeling

De doorontwikkeling moet leiden tot een nieuw/aangepast beleids- en uitvoeringskader voor de aanpak. Het beleids- en uitvoeringskader uit januari 2016 en de notitie iPGA-R 4.0 uit februari 2019 vormen de basis waarop wordt voortgeborduurd.

Het beleidskader bevat de volgende onderdelen:

- Actuele beschrijving van de problematiek van radicalisering en extremisme in Amsterdam
- Doelen van de iPGA-R
- Uitgangspunten die we hanteren bij de iPGA-R
- Strategieën die we gebruiken om bij individuen in de aanpak de doelen te bereiken

Het uitvoeringskader bevat de volgende onderdelen:

- De overlegstructuur waarin wordt gewerkt
- De werkwijze, processen en het methodische handleiding

- De rol, het profiel en de organisatie van de casusregisseur

In de nieuwe kaders moeten in ieder geval de volgende vragen worden beantwoord:

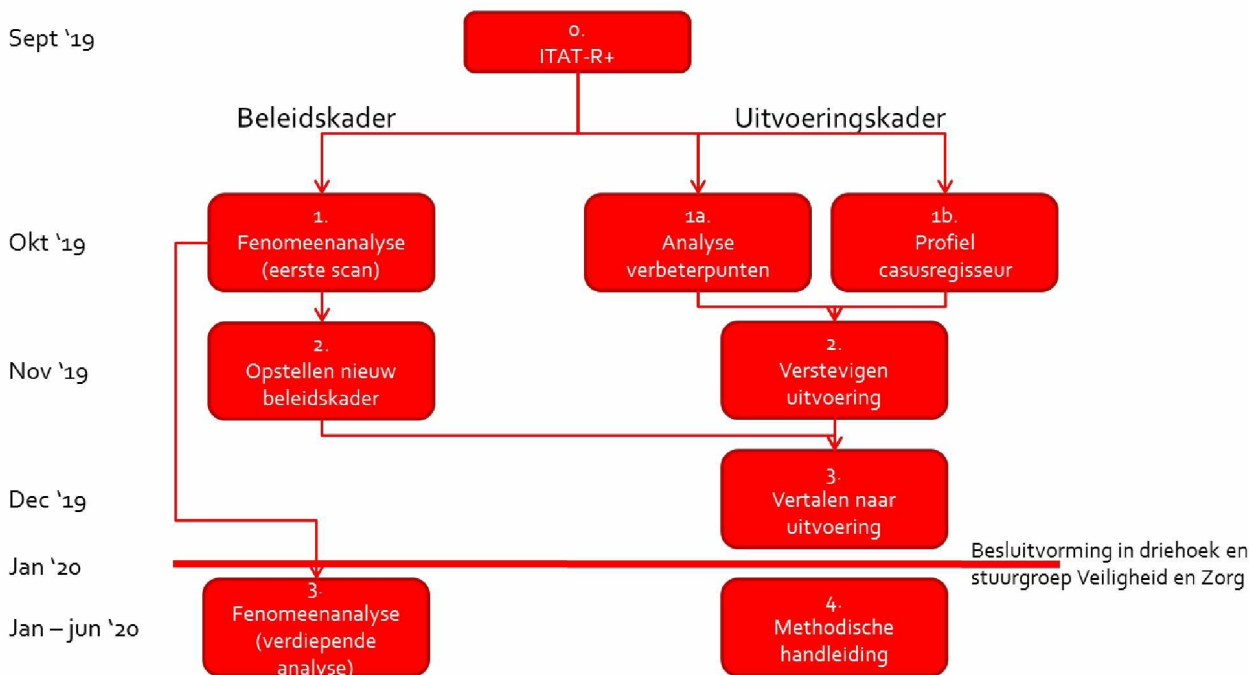
- Wat is het doel van de iPGA-R? Welke (veiligheids)risico's pakken we aan met de iPGA-R? Wanneer nemen we personen op in de aanpak (en wanneer stromen ze weer uit)? Hoe geven we die afweging vorm bij radicalisering vanuit links-, rechts- en single issue extremisme? Hoe gaan we bijvoorbeeld om met het grijze gebied tussen activisme en extremisme, of met individuen zonder problemen op leefgebieden? En hoe waarborgen we de flexibiliteit om in te spelen op nieuwe ontwikkelingen (zoals een verandering in dreigingsbeeld)?
- Wat betekent dit voor de aanpak van individuen? Hoe concretiseren we in een casus het beheersen van veiligheidsrisico's? ^{5.1,2,d} Welke strategieën hanteren we en welke interventies hebben we hiervoor nodig?
- Wat betekent dit voor (de organisatie van) de casusregisseurs? Hoe equiperen we de casusregisseurs zodanig dat deze goed in staat zijn om hun belangrijke regie taak uit te voeren, met kennis van de verschillende vormen van radicalisering/ ideologie? Welke rol spelen de casusregisseurs in de aanpak (ook bv. ten opzichte van de inzet van specialisten)? Hoe zorgen we dat casusregisseurs voldoende opgeleid, getraind en begeleid worden? Hoe zorgen we ervoor dat we casusregisseurs hiertoe de benodigde capaciteiten en ervaring hebben?
- Hoe geven we het proces (van melding tot uitstroom) zo effectief en efficiënt mogelijk vorm? En hoe zorgen we dat we op het juiste moment in het proces de juiste informatie op tafel hebben (bijvoorbeeld voor een adequate duiding van de casus)?

Stappenplan

Hieronder schetsen we de stappen waarin we bovengenoemde resultaten willen bereiken. Het schema hieronder geeft de volgorde van de stappen weer. Er zitten afhankelijkheden tussen de stappen. Tegelijkertijd is het nodig om zo snel mogelijk verbeteringen door te voeren. Daarom kiezen we voor het volgende:

- We starten tegelijk met het doorontwikkelen van het beleidskader (linkerkolom) en het doorontwikkelen van het uitvoeringskader (rechterkolom).
- De doorontwikkeling van het beleid moet ook leiden tot doorontwikkeling van de uitvoering en organisatie. Dat vraagt om volgorde; eerst de doorontwikkeling van het beleid (stap 1 en 2 links), daarna de vertaling naar de uitvoering (stap 3 rechts).
- Tegelijkertijd zijn er diverse verbeterlagen te maken in de uitvoering en organisatie, die niet (volledig) afhankelijk zijn van de doorontwikkeling van het beleid. Daarom wordt parallel aan de doorontwikkeling van het beleid, de uitvoering en organisatie versterkt door diverse verbeteringen door te voeren (stappen 1a, 1b en 2 rechts).

Dat leidt tot het volgende schema:



Uitgangspunten transitiefase

De doorontwikkeling vindt plaats terwijl het werk (het regievoeren op casussen, het laten in- en uitstromen van casussen, etc.) gewoon doorgaat. Tegelijkertijd voeren we deze doorontwikkeling onder andere uit omdat we in een aantal casussen onvoldoende handelingsperspectief zien. We hanteren daarom de volgende uitgangspunten:

- Er mogen geen veiligheidsrisico's ontstaan omdat we bezig zijn met doorontwikkeling van het beleid. Als er in een casus veiligheidsrisico's zijn dan moet daarop gehandeld worden. Indien nodig kan de casusregisseur de casus opschalen naar ITAT-R en eventueel PTO-R.
- De casusregisseur moet een heldere en haalbare opdracht krijgen. Als het aan handelingsperspectief ontbreekt in een casus en de inschatting is dat er geen veiligheidsrisico's zijn, dan wordt de casus 'statisch' (vergelijkbaar met een uitgereisd subject).
- De doorontwikkeling mag geen vrijbrief worden om geen acties meer in te zetten op een casus. Als de regisseur een gebrek aan handelingsperspectief ervaart, agendeert hij de casus voor het ITAT-R. Alleen het PTO-R kan besluiten om een casus als 'statisch' te bestempelen.

Uitwerking stappenplan

In bovengenoemd stappenplan hebben we de stappen voor het beleidskader (linkerkolom) en de stappen voor het uitvoeringskader (rechterkolom) benoemd. We werken hieraan parallel om zo snel mogelijk tot oplossingen te komen. Tegelijkertijd borgen we de samenhang door de tussenresultaten steeds in het PTO-R te bespreken. Hieronder beschrijven we de activiteiten per stap. Alle activiteiten zullen in samenwerking met vertegenwoordigers van alle kernpartners besproken en/of uitgevoerd worden. En daar waar nodig zullen gesprekken gevoerd worden met individuele kernpartners over hun bijdrage.

0. ITAT-R+

Er zal een ITAT-R+ met externe deskundigen worden georganiseerd. Tijdens dit overleg worden casussen besproken waarin de casusregisseurs geen handelingsperspectief (meer) zien en zullen de dilemma's, knelpunten in de aanpak en oplossingsrichtingen per casus worden besproken.

De bijeenkomst dient twee doelen:

- Op casusniveau: het identificeren van oplossingsrichtingen voor elke besproken casus, zodat de casusregisseur verder kan. Bijvoorbeeld een nieuwe invalshoek, waardoor nieuwe mogelijkheden op tafel komen te liggen. Oplossing kan ook uitstroom zijn, als er geen risico's meer zijn voor de veiligheid.
- Op beleidsniveau: het scherper definiëren van de beleids- en uitvoeringsvraagstukken in de aanpak en een eerste antwoord op die vraagstukken. ^{5.1.2,i}
^{5.1.2,i} ? Hoe gaan we om met een individu in de aanpak die zelf geen veiligheidsrisico vormt, maar mogelijk wel zorgt dat anderen dat gaan vormen? Hoe gaan we om met problematisch gedrag?

Beleidskader

Stap 1. Fenomeenanalyse (eerste scan):

- Doel: eerste foto van het fenomeen van radicalisering in Amsterdam (notitie). Als basis voor het maken van beleidskeuzes en als basis voor latere uitwerking van de fenomeenanalyse.
- Vraagstukken: Welke problematische uitingen van radicalisering en extremisme zien we in Amsterdam (denk aan radicalisering gericht op het plegen van aanslagen, verspreiden anti-democratisch en anti-integratief gedachtegoed, het creëren van enclaves, zaaien van tweespalt in de samenleving).
- Activiteiten:
 - o Inhoudelijke evaluatie van de casusdossiers in de aanpak;
 - o Analyse netwerk- en sleutellocaties (eerste scan);
 - o Sessies met stadsdelen;
 - o Focusgroepen.

Stap 2. Opstellen nieuw beleidskader:

- Doel: nieuw beleidskader
- Vraagstukken: Zie beschrijving van de beoogde resultaten voor de inhoud van het beleidskader. Vanuit de fenomeenanalyse (eerste scan) houden we de beleidsuitgangspunten tegen het licht en vindt er waar nodig een herformulering of aanvulling plaats. Centrale vraag: welke rol speelt de iPGA-R in het bestrijden van de problematische uitingen zoals in stap 1 geïdentificeerd? Op basis van de fenomeenanalyse definiëren we nieuwe categorieën casussen en bijbehorende doelen en strategieën
- Activiteiten:
 - o Expertbijeenkomsten op basis van de foto zoals opgesteld in stap 1. Bijvoorbeeld per categorie.
 - o Beleidssessie met de kernpartners
 - o Uitwerken van een nieuw beleidskader
 - o Toetsen van dit beleidskader met de kernpartners.

Stap 3. Fenomeenanalyse (verdiepende analyse):

- Doel: verdieping van de in stap 1 gemaakte foto. Gedetailleerd zicht op netwerken, sleutellocaties, problematische uitingen, etc.
- Vraagstukken: zelfde als in stap 1.
- Activiteiten: nader te bepalen.

Uitvoeringskader

Stap 1a. Analyse verbeterpunten:

- Doel: Inzichtelijk hebben van de verbeterpunten in de aanpak; informatiepositie casusregisseurs, verschillen in werkwijze, inzet interventies en doorlooptijden van melding tot in- of uitstroom. Vastleggen in een notitie met de verbeterpunten.
- Vraagstukken: Hoe zorgen we voor een optimale informatiepositie na een melding, zodat een goede duiding kan plaatsvinden nog vóór er een besluit genomen wordt over in- of uitstroom? Hoe zorgen we ervoor dat casusregisseurs een eenduidige werkwijze hanteren en beter en eenduidiger gaan registreren? Worden er voldoende en juiste interventies ingezet en wat houden deze interventies daadwerkelijk in? Dragen deze interventies methodisch ook bij aan de doelen in de aanpak? Zijn er geschikte interventies die niet ingezet worden of nog onbekend zijn? Hoe brengen we de doorlooptijd tussen melding en in- of uitstroom zo veel mogelijk terug? Is er ook een tussenvariant mogelijk, tussen wel en niet opnemen? Bijvoorbeeld preventief een gesprek voeren om te voorkomen dat iemand opgenomen wordt in de aanpak?
- Activiteiten:
 - o Onderzoeken hoe de informatieverzameling vanaf melding tot inbreng IVG-R nu verloopt en oplossingen op de knelpunten beschrijven.
 - o Onderzoeken wat een inbrenger van een melding (MAP /CTER) nodig heeft en op welke wijze zoveel mogelijk informatie kan worden achterhaald.
 - o Het opstellen van nog meer standaard formats voor casusregisseurs voor diverse processen en afspraken maken over hoe, wat en waar geregistreerd wordt.
 - o In kaart brengen welke interventies nu ingezet worden en welke wel geschikt zijn, maar nog niet ingezet worden.
 - o Afspraken maken over onvolledige/ nog onduidelijke meldingen waar informatie mist, waardoor de doorlooptijden langer worden.

Stap 1b toekomstbestendig profiel casusregisseur

- Doel: Komen tot een nieuwe visie op de organisatie, rol en het profiel van de casusregisseurs en afspraken maken met alle kernpartners over hun bijdrage. Vertaling van die visie in het uitvoeringskader.
- Vraagstukken:
 - o Wat verwachten we van casusregisseurs? Welke rol en taken hebben zij in de aanpak? Welke kennis en vaardigheden hebben ze hiervoor nodig? Wat is er nodig om casusregisseurs voldoende te equiperen om met alle doelgroepen en vormen (links-rechts, dieren, milieu en jihadisme) van radicalisering te kunnen werken? En is dit haalbaar bij iedere huidige casusregisseur? Hoe zorgen we dat casusregisseurs voldoende opgeleid, getraind en begeleid worden? Hoe zorgen we ervoor dat casusregisseurs de hiertoe benodigde capaciteiten en ervaring hebben? Hoe verhoudt zich dit tot de huidige wijze van organisatie, waarbij een relatief groot aantal casusregisseurs vanuit diverse organisaties een klein aantal casussen heeft (of zelfs helemaal geen casus) en er veel wisselingen plaatsvinden onder de casusregisseurs? Welke alternatieven zijn mogelijk? Is een kleinere specialistische pool van casusregisseurs effectiever en efficiënter en beter geëquipeerd?
 - o Verdelen we casussen op basis van 'wie de beste kaarten heeft' of moet een kleine specialistische pool casusregisseurs in alle casussen regie kunnen voeren? Wanneer nemen we personen op in de aanpak en wanneer stromen ze weer uit? Zitten de juiste mensen in de uitvoeringsoverleggen (IVG-R en ITAT-R)? Zitten hier (voldoende)

inhoudsspecialisten met expertise op het gebied van alle doelgroepen en vormen (links-rechts, dieren, milieu en jihadisme) van radicalisering? In hoeverre zijn zij in staat tot een duiding van complexe casuïstiek?

- Activiteiten:
 - Uitwerken profiel “toekomstbestendige casusregisseur radicalisering”. Mogelijkheden en meerwaarde van een kleinere specialistische pool casusregisseurs onderzoeken en uitwerken.
 - Voortzetting van vakontwikkeling en intervisie voor casusregisseurs. Onderzoeken welke trainingen nog nodig zijn.

Stap 2. Verstevigen uitvoering

- Doel:
 - hernieuwde afspraken op de in stap 1a geïdentificeerde verbeterpunten: verbeterde processen vastgelegd in een nieuw uitvoeringskader.
 - Aan de hand van het nieuwe profiel “toekomstbestendige casusregisseur radicalisering” en de uitkomsten van het onderzoek met betrekking tot een specialistische pool van casusregisseurs, duidelijke criteria beschrijven voor casusregie-verdeling.
 - Onderzoeken welke expertise (en personen) er bij de IVG-R en het ITAT-R nodig zijn en hoe de IVG-R voldoende geëquipeerd kan worden om een goede duiding te kunnen doen.
- Vraagstukken: zie stap 1
- Activiteiten:
 - Bijeenkomst met kernpartners om notitie uit stap 1 te bespreken en te brainstormen over oplossingen
 - Uitwerken van die oplossingen in een nieuw uitvoeringskader
 - Bijeenkomst met kernpartners om het nieuwe uitvoeringskader te bespreken.

Stap 3. Vertalen van het nieuwe beleidskader naar het uitvoeringskader:

- Doel: De nieuwe inzichten en afspraken in het beleidskader vertalen naar het uitvoeringskader.
- Vraagstukken:
 - Wat betekenen de uitkomsten van de fenomeenanalyse (eerste scan), het nieuwe beleidskader en het nieuwe beoordelingskader voor de criteria voor opname en uitstroom?
 - Wat betekent het nieuwe beleidskader voor het profiel van de casusregisseurs?
- Activiteiten:
 - Bijeenkomst met kernpartners
 - Uitwerken in uitvoeringskader.

Stap 4: uitwerken methodische handleiding voor casusregisseurs.

- Doel: methodische handleiding voor casusregisseurs
- Vraagstukken: hoe kunnen de casusregisseurs methodisch toewerken naar de doelen uit het nieuwe beleidskader?
- Activiteiten: schrijven van een methodische handleiding voor casusregisseurs. Deze activiteiten worden later verder uitgewerkt.

Vervolgstappen

Het volledig afronden van de fenomeenanalyse en het opleveren van de methodische handleiding voor de casusregisseurs is niet mogelijk voor het einde van 2019. Het verder uitwerken van het instrumentarium zal nodig zijn om de doelen en uitgangspunten van het nieuwe beleids- en uitvoeringskader in de praktijk te brengen. En uiteindelijk zullen de voorgestelde wijzigingen geïmplementeerd moeten worden.

Projectorganisatie

De doorontwikkeling van het beleid is een gezamenlijk project van alle kernpartners. We richten de projectorganisatie in met twee werkgroepen. De ene werkgroep richt zich op het beleidskader, de andere werkgroep richt zich op het uitvoeringskader. De overall projectleider zorgt voor de voortgang en samenhang.

5.1.2,e 5.1.2,e (OOV).

Wergroep beleidskader: 5.1.2,e (NCTV), 5.1.2,e (OOV), ...

Wergroep uitvoeringskader: 5.1.2,e (OOV), ...

Vraag aan kernpartners; aan welke werkgroep neem je (of een collega) deel?

Elke maand in het PTO voortgang en inhoudelijke tussenresultaten bespreken.